

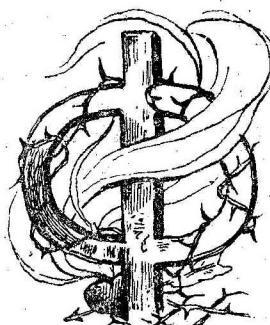

ΛΑΙΟΣ

* Εν Βλαδι

↔ PRELUDIO ↔

I

ΘΙΝΟΥΣΑ ή ώχρα θεά
έξακολουθεῖ ἀργά ἀργά
τὴν γυντερινή της περι-
πλάνησι επάνω εἰς τὰς
κυανᾶς ἐκτάσεις.

Ἡ ἀτμοσφαιρά εἶνε
τόσον ἐκτάχτως διαυ-
γῆς, ώστε τὸ φῶς της
να ἔχῃ ἐντασιν σχεδόν
φωτὸς ἡμέρας,— γαί
ἡμέρας γλυκειᾶς, ιδαικηῆς ἡμέρας, ποῦ μόνον εἰς
ὄντειρα βλέπει κανείς.

Ἄπο ἐνα ἀνοικτὸ παράθυρο προβάλλει λευκὴ
σκιά. Κουμβώνει εἰς τὸν ὄμον τὴν πόρπην τοῦ
χιτωνίου της, ἐτελείωσε πλέον τὴν ἀπλῆ της

τουαλέττα, καὶ μαγευμένη, καὶ ὡς εἰς ἔκστασιν
προσηλώνει τὸ βλέμμα εἰς τὴν γλυκειὰ θεά.

Νομίζει δὲ τὰ ἀργυρά της δάκτυλα ἔψουσαν
θωπευτικὰ τὸ μέτωπό της, καὶ αἰσθάνεται μιὰ ἡρεμη
ἀγαλλίασι νὰ τῆς πλημμυρῇ τὴν ψυχή.

Ρίπτει κατόπιν τὸ βλέμμα καὶ ἀγκαλιάζει τὸν
εὐρὺν ὁρίζοντα, ποῦ ἀπλώνεται γύρω της.

"Ολα ἡρεμοῦν...

Αἰσθάνθηκαν κι' αὐτὰ τὸ ἵδιο αἰσθημα. Μαγευ-
μένα ἀπὸ τῆς ἡρεμες θωπεῖς, τῆς θωπεῖς τῆς
ἀργυρές, ἀπεκοιμήθησαν μὲ ἔνα μειδίαμα ὑπερτάτης
γαλήνης επάνω εἰς τῆς μορφές των.

"Ολα κοιμοῦνται..,

"Οχι δέλα: Εἰς τὴν ἴδια ἀκτίνα, ἐκτὸς τῆς
λευκῆς σκιᾶς, δύο ἀκόμη φυχὲς ἀγρυπνοῦν. Η ὑπε-
ρήφανη, ἡ γίγας φυχὴ τῶν ἐρειπίων ἐκεῖ κάτω 'ετο
βάθος επάνω ε' τὸν ιερὸ βράχο, ποῦ μέσα εἰς ἐκείνην
τὴν ἀπόλυτη γαλήνη φαίνεται σὰν ὄνειρο, καὶ ἡ

ψυχή της κυπαρίσου έκει κοντά της. Ναι ή ψυχή της κυπαρίσου πάντα άγρυπνε.

Διατί άγρυπνε; μήπως 'ετης οίκει της ύπαρχει τάφος και τὸν φρουρεῖ; — 'Αλλὰ μήπως μέσα 'ετούς τάφους μόνο ούπάρχουν νεκροί;

Πόσα σπιτάκια ποῦ έχουν ίσως και ρόδινον χρώμα, και άνοιγουν πλατειά, και σάν μὲν χαρά, τὰ παράθυρά των νὰ δεχθούν τοῦ ήλιου τα χρυσά φίλια, δὲν εἶναι τάφοι σκοτεινοί γιὰ μερικές ψυχές! . . .

Πῶς ήθελε η λευκή σκιά νὰ έκοιματο έκει ήρεμα ήρεμα χωρίς καμμία σκέψη, και νὰ έχη γιὰ νανούρισμα τη λεπτή μελωδία της σιωπής της νύκτας! . . .

Νὰ κοιμηθῇ! ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατόν; Ηερμένει... . . .

Καὶ μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμβισμένο 'ετήν παλάμη, και γυρισμένο διλύγο πρὸς τὰ ἐπάνω, δύστε νὰ βλέπῃ ἐναλλαξ οὐρανὸν και γῆ, ἐντείνει τὴν ἀκοή και τὸ σημεγάλη εἶναι ή προσοχή της, ώστε νομίζει κανεὶς ὅτι οἱ πόροι ὅλοι τοῦ σώματός της διεστάλησαν οὐρθολικά, διὰ νὰ δεχθούν ήχους... . . .

"Εχετε σταθή κοντά σὲ ἔγγορδο ὅργανο, ποῦ

εἶναι ἀκουμβισμένο ἀκίνητο σὲ μίαν ἄκρη τῆς ὁρχήστρας; — "Αγ πλησιάσετε θ' ἀκούσετε νὰ βγαίνουν ἀπ' τὴν καρδιά του λεπτοὶ ήχοι, σὰν μία ἀντανάκλασις ἐλαφρὰ τῆς μελωδίας τῶν ἄλλων. Ἐν τὸ ἔγγριστες θὰ αἰσθανθῆτε τὰς παλμικάς των κινήσεις.

Εύαισθητον ὅργανο κι' αὐτή, ἐκεῖ σὲ μίαν ἄκρη τῆς ὁρχήστρας τῆς φύσεως, αἰσθάνεται ὅλας τὰς δονήσεις, και δέχεται δόλους τοὺς ήχους, ποῦ χύνει τώρα μέσα 'ετη γαλήνη ή νυκτερινή συμφωνία.

"Ολο δέχεται ήχους' μέσα της πάντα κάτι τραγουδεῖ. Τραγουδεῖ και ὅταν λυπήται και ὅταν γαίρει. Τραγουδεῖ και ὅταν γελᾷ και ὅταν πονεῖ. Τραγουδεῖ και ὅταν ἐλπίζει και ὅταν κλαίει. Πάντοτε, πάντα μέσα της κάτι τραγουδεῖ. . .

Δέν θὰ ἔγγισῃ τῆς εύαισθητες χορδές της ποτὲ δοξάρι εὐγνωμό, νὰ δώσῃ ἔξεδο 'ετης μελωδίες ποῦ πληγματοῦν μέσ' 'ετην ψυχή της; "Ετοι θὰ μένη πάντοτε βρυθῆ;

'Εξακολουθεῖ ν' ἀπολαμβάνῃ, ὅταν ἔξαφνα τὴν δικιόπτει ωρότος ξηρός.

'Η πόρτα τοῦ κήπου ἀνοίγει... "Εφρογοται... . . .

'Η λευκή σκιά χάνεται ἀπὸ τὸ παράθυρο.

ΧΩΡΙΚΑΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

ΛΑΪΟΣ
MATERNE ARABE
DU CAIRE

'Εν Αιγύπτῳ

